

които нагрънаха до спорещаване злата. Цялата пътека простор се молеше като безбратно море и бодър шум се ронеше от коледните листи на дърветата. Пътищът на нощите се блясва разпукан и вече опаднаха азиатските. Понят бързо и бързаха да наляват сити със жид.

Пътя хубавъ бѣше стѣла, но за Симо не-наглеждаше вече такъвъ. Той страдаше без-нѣрно и тази детска болка никои не можеше да укроти.

Една сутрин, Кольо Кушнъ товори ти-китъ десети, а сѣкъ въздъхна Марко. Миди ко-арѣха напърието, когато арѣката, съ което бѣ завързана, го застрѣла. Сърцата му бѣ огнети и той не можеше да полува.

Стрина Кольовина ги напроводи съ по-гледъ и леко въздъхна. Симо, който още опаше, никои не виждаше и чу. Той разбра, че Ми-ди е вече отведенъ въ града, единъв когато бѣше му се завързана.

— На, Симо, каза му глухо той, поне съ паритъ получени за Миди, можаш да ти купи-тъм гумени обувки.

Симо ги погледъ въ разтреперенитъ си рѣже, но никаква радостъ не бѣше въ неговитъ равнодушни очи. Какъ може да го радватъ обувкитъ купени съ паритъ за Миди! Той би

ковалъ още дълго време съ тѣзи оскъдни шри-аути, само Миди да е край него въ този часъ. Жалко, че тѣ втори път, нѣма да се видятъ вече.

Симо завърна въ страни чернитъ гумени обувки и като седна върху ниското столче, се замисли дълбоко.

— Ти не тъжи, — каза бодро бащата, — на-мисли е този скръбъ. Идната година Пелашка паша ще добие малко и бѣло арѣки и ти пакъ ще се радвашъ.

— На, мѣ Миди то нѣма да има сѣдѣща-та музика на Миди!..

— Ще правяча, досущъ като него ще бѣде. Но а стани и прочети какво пише на твоитъ обувки. Тѣ са фабрични. На, прочети „Зебра“, фабрика за плу-чу-кови издѣлки — Со-фия. Ха сега ги обуй и изпий на улицата да те видятъ лудети. Нека всички знаятъ, че сина на Кольо Кушнъ носи фабрични обувки. Кушнъ дръжне мустакъ и се засмѣ лукаво.

Сетне пакъ смисна съ око на стрина Ко-льовина и тежко отсѣбе:

— Така е, отъ Марко нѣмакъ никакъвъ доходъ на лице, а Пелашка е друго — тя да-ва доходъ 50 лева на месецъ.

Хр. Стойковъ

ВЕЛИКДЕНЪ ДА ПОСРЕЩНЕМЪ

Въ самодивскитъ поляни
Великденчето покани
своитъ дружки сѣдали, нѣмаи,
дето рано подражали —
добродушнитъ тревички
да си кажатъ тамо всички,
какъ ще могатъ най-успѣшно
тѣ Великденъ да посрещнати.
Дълго мислани, кронани

и най-после тѣ решани:
сѣднѣ доръ не е нагрѣло,
Великденче нагрѣтѣло
всѣка къща да обходи,
всѣчки хора да сокоди —
да имъ каже: тѣ засмѣни,
утре съсъ нѣда червени —
предоавли и честити
и съсъ радостъ нѣвъ душнитъ,
тѣ Великдена да срещать
безъ неволята да сѣдѣтъ!...

В. Н. Марчевски

